

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

כו.

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ע א"ע ע"ז ס' ע"פ
יא צב"ג:
קב ג מיי פ"ח מהל'
א"צ הלכה כו טור
ש"ע ס' ע"פ י'
קד ד מיי שם הל' ט'
טו"ע ס' ע"פ ח'
קה ה מיי פ"ח מהל'
מאכלות אסורות
הלכה כו ס' ע"פ קמח
טו"ע י"ד ס' קטע ע"פ
י':
קו ז ה ט מיי פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו ס' ע"פ ט'
א"ע ס' ע"פ י':
קז י ב מיי פ"ח מהל'
אבות והנאה הלכה
כ':

תוספות ר"ד

וכפ"ק לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגבני אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
המליכות נתלו דרך
המליכות להפיק ספס
ונשיהם ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
הלי' בחוקיה והוא רביה
דר' יוחנן: עיר שכבשה
כרכום. פי' חיל הצרים
עליה. מצור תרגומו כרכום
כל כהנות שבחמסו סול"ר
לבעליהן פי' דבחוקת
שבעלו קיימו גונסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא בעברו אפילו
עבר אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
עצמה ולא האשה להעיד על
עצמה ולא לבעל להעיד
על אשתו ורמיהו ברלשת
בכנסה לעיר. פי' חיל
נזקקו כן ע"ש שפחשים
את כל המטמוניות תרגום
יחפש ובלש בומן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול ולא דיצרא
דעבירה תקיף מייך נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקי'
אמר כן בכרכום של
אזתה מלכות אינן יראים
יש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמאן] יבוא
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידי ב"א א"ר"י ב"א
אם יש שם מחבואה א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
א' מתן מהו. מי אמרינן
כל חדא וחדא היינו האי
א"ר לא אמרינן ולא

באן בכרכום של אותה מלכות. פי' שיושבו צטח לפי שאין
אחרת ממנה ויש פנאי לנסך ולבעול לכל בלשם של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצדו בגבולה עליהם אין להן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ט וכן מוכח צירושלמי ופר"ך כרכום של אותה מלכות אי אפשר
לדל ערקא חדא מייניהו והוא לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא

הורהנה אין נחבשה לא הוא הדין אפילו
נחבשה ⁽⁶⁾ ומעשה שהיה כך היה איכא
דאמרי אמר רבא אף אנן נמו תנינא ⁽⁷⁾ העיד
רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על
בת ישראל שהורהנה באשקלון וריחקה
בני משפחתה ועדיה מעידים עליה שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואמרו חכמים אם
אתם מאמינים שהורהנה האמינו שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם
מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל
תאמינו שהורהנה והא אשקלון דעל ידי
מזון הוה וטעמא דעדים מעידין אותה הא
אין עדים מעידין אותה לא מאי לאו לא
שנא הורהנה ולא שנא נחבשה לא הורהנה
שאני איכא דרמי לה מירמא תנן על ידי
מזון מותרת לבעלה ורמינהו העיד רבי יוסי
כו' והא אשקלון דע"י מזון וקתני טעמא
דעדים מעידים אותה הא אין עדים מעידין
אותה לא ומשני אמר רב שמואל בר רב
יצחק לא קשיא כאן שיד ישראל תקיפה על
עובדי כוכבים כאן שיד עובדי כוכבים
תקיפה על עצמן: על ידי נפשות אסורה
וכו': אמר רב כגון ⁽⁸⁾ נשי גבני ולוי אמר
"כגון אשתו של בן דונאי אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה ורבי יוחנן אמר י"א ע"י
שלא נגמר דינן להריגה: **מתני'** ⁽⁹⁾ ע"י
שכבשוה ⁽¹⁰⁾ כרכום כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות יואם יש להן עדים אפילו
עבר אפי' שפחה הרי אלו נאמנים ואין נאמן
אדם על ידי עצמו: **גמ'** ורמינהו ⁽¹¹⁾ הבלשת
שבאה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות
אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה
אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך
אמר רב מרי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי
רבי יצחק בר אלעזר משמיה דחזקיה אמר
כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום
של מלכות אחרת של אותה מלכות נמי
אי אפשר ⁽¹²⁾ דלא ערקא חד מייניהו אמר
רב יהודה אמר שמואל שכמשמרות רואות
זו את זו אי אפשר דלא ניימא פורתא

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואו
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואו ואווא אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר
אשיאן יואם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרינן ומאי שנא משני ⁽¹³⁾ שבילין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה טהורות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהורות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבב
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה מי יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

הורהנה דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים צדיניהם משום הכי צדינן עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחבשה דלינה נחלטת להם לא צדינן עדים הוואיל ועל ידי ממון
הוא: **ואיכא דרמי לה מירמא** לא מתני לה להא דרב שמואל בר

רב יצחק אפירושא דמתמינן בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתמינן
וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל
חילוק בין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: הני נשי
דגבני שבעליהן ניתנין ודרך המלכות
להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דונאי**.
רולא היה ולעזר שמו כדאמרינן
בפ' עגלה ערופה (סוטה מו.). אכל נשי
דגבני הגונבים ממון לא מפקרי:
מתני' כרכום מזון מתרגמינן
כרכומא (דברים ס): **פסולות**.
אסורות לבעליהן דלשת כהן אסורה
בזונם: **גמ' בלשם** חיל. על שם
שמתפסים כל המטמונים: **לבעול**
יש פנאי דתקיף להו ירמיהו: רבי
יצחק בן אלעזר אמר אף צבעילה
פעמים שהן מותרות: **כרכום של**
אוסה מלכות אינו רואה להשחית את
צני העיר וככונש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה היא לו למס עובד:
משמרות מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בצנטי
העיר: **דמהדר למתא כו'** שמו
קצבות העיר שלשלות צרול ששימעו
קול בהשכל איש רך עליהם ולכזים
ואוחים זועקין: **וגוואו** מקלות
וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא**
ליה מידי לא מיניש למיעקף איניש
יחידה ולבעול הוואיל ואין הדבר
הפקר: **ומאי שנא משני צדינן**.
דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שריני כי הדדי: **אחד טמא** שיש
צדקות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אחת הטמא לכל כן מוזקקים
באחד מהן: **ועשה טהרות** נגע
צטהרות: **טהורים** דכל חד כי
אחי לקמן תלין ליה למימר צטהור
הך דהוה ליה ספק טומאה צר"ה
וספיקו טהור: **טמאין** דהיינו נימא
להו טהורים אחת חד מייניהו ודאי
צטמא אלו: **צנא אחת** צנו
לשאל צנא אחת: **הכא נמי כו'**
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

הורהנה לא הוא הדין אפילו
נחבשה ⁽⁶⁾ ומעשה שהיה כך היה איכא
דאמרי אמר רבא אף אנן נמו תנינא ⁽⁷⁾ העיד
רבי יוסי הכהן ורבי זכריה בן הקצב על
בת ישראל שהורהנה באשקלון וריחקה
בני משפחתה ועדיה מעידים עליה שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואמרו חכמים אם
אתם מאמינים שהורהנה האמינו שלא
נסתרה ושלא נטמאה ואם אין אתם
מאמינים שלא נסתרה ושלא נטמאה אל
תאמינו שהורהנה והא אשקלון דעל ידי
מזון הוה וטעמא דעדים מעידין אותה הא
אין עדים מעידין אותה לא מאי לאו לא
שנא הורהנה ולא שנא נחבשה לא הורהנה
שאני איכא דרמי לה מירמא תנן על ידי
מזון מותרת לבעלה ורמינהו העיד רבי יוסי
כו' והא אשקלון דע"י מזון וקתני טעמא
דעדים מעידים אותה הא אין עדים מעידין
אותה לא ומשני אמר רב שמואל בר רב
יצחק לא קשיא כאן שיד ישראל תקיפה על
עובדי כוכבים כאן שיד עובדי כוכבים
תקיפה על עצמן: על ידי נפשות אסורה
וכו': אמר רב כגון ⁽⁸⁾ נשי גבני ולוי אמר
"כגון אשתו של בן דונאי אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה ורבי יוחנן אמר י"א ע"י
שלא נגמר דינן להריגה: **מתני'** ⁽⁹⁾ ע"י
שכבשוה ⁽¹⁰⁾ כרכום כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות יואם יש להן עדים אפילו
עבר אפי' שפחה הרי אלו נאמנים ואין נאמן
אדם על ידי עצמו: **גמ'** ורמינהו ⁽¹¹⁾ הבלשת
שבאה לעיר בשעת שלום חביות פתוחות
אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה
אלו ואלו מותרות לפי שאין פנאי לנסך
אמר רב מרי לבעול יש פנאי לנסך אין פנאי
רבי יצחק בר אלעזר משמיה דחזקיה אמר
כאן בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום
של מלכות אחרת של אותה מלכות נמי
אי אפשר ⁽¹²⁾ דלא ערקא חד מייניהו אמר
רב יהודה אמר שמואל שכמשמרות רואות
זו את זו אי אפשר דלא ניימא פורתא

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואו
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואו ואווא אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר
אשיאן יואם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרינן ומאי שנא משני ⁽¹³⁾ שבילין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה טהורות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהורות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבב
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה מי יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

אמר רבי לוי יבגין דמהדר לה למתא שושילתא וכלבא וגוואו
אמר רבי אבא בר זבדא פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן חד אמר כאן
בכרכום של אותה מלכות כאן בכרכום של מלכות אחרת ולא קשיא
ליה ולא מידי וחד קשיא ליה כל הני ומשני כגון דמהדר ליה למתא
שושילתא וכלבא וגוואו ואווא אמר רב אידי בר אבין אמר ר' יצחק בר
אשיאן יואם יש שם מחבואה אחת מצלת על הכהנות כולן בעי רבי
ירמיה אינה מחזקת אלא אחת מהו מי אמרינן ככל חדא וחדא היינו הא או
דלמא לא אמרינן ומאי שנא משני ⁽¹³⁾ שבילין אחד טמא ואחד טהור והלך
באחד מהן ועשה טהורות ובא חבירו והלך בשני ועשה טהורות רבי יהודה
אומר אם נשאל זה בפני עצמו וזה בפני עצמו טהורות שניהם כאחת טמאות
ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טמאין ואמר רבא ואיתימא ר' יוחנן בבב
אחת דברי הכל טמאין בזה אחר זה דברי הכל טהורים לא נחלקו אלא בבא
לישאל עליו ועל חבירו מר מדמי ליה לבבת אחת ומר מדמי ליה לבזה אחר
זה והכא נמי כיון דשרי להו לכולהו כבת אחת דמי הכי השתא התם ודאי
איכא טומאה מי יימר דאימיו בעי רב אשי אמרה לא נחבאתי

(א) [ועינין סה: ושי"ן].
(ב) עדיה פ"ח מ"ב, א"ר ע"ז
ע"ה, (ד) [ועינין אמת
כרכום כק"ו]. (ה) ע"ז
ע: שבת מה' מה' י'
(ו) טהרות פי"ה מ"ה
פסחים י"ג, (ז) [ועינין מו:].
(ח) [למימא סופא כרישא
כ"ל: מהרש"א, טו] (ט) [וע"ע
מ"ס פסחים י' ד"ה הלך].

גליון הש"ס
רש"י ד"ה בלשת וכו'
שמהפשיין כי צפסוק
ויחפש צדאשית מ"ד
המרגום ובלש:

הגהות הב"ח
(א) גמ' כגון הני נשי
דגבני: (ב) ע"ז הל' דלא
(ע"ק) מו"מ, וי"ב ס"א
עק"ר וכן משמע מפרש"י:

מוסף רש"י
כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות
לבעליהן, דלשת כהן
אסורה אף בזונם, אכל
אשת ישראל לא ע"ז (ע"ה).
בלשת. חילות גייס הצבא
לעיר. על שם שמחפשים
ובולשים את העיר קרי לה
בולשת (שבת א"ה). על שם
שמחפשים וחותרים קרי
להו בולשת כדמתרגמינן
ויחפש ובלש (ע"ז ע"ה)
שמחפשת חיל שמחפשינן
ויחזקו (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אזתה מלכות (שבת א"ה).
לנסך אין פנאי. קבר
הניסוק לא תקיף לוי
ועורדין במלחמה (ע"ז
ע"ה). אחד טמא. קבר
מוטל צו להטו וממלא את
כולו ואין עובד בו שלל
יחלה (פסחים י"ג). ועשה
טהרות. נגע צטהרות.
אמר כן (ט"ס). ובא חבירו
והלך בשני. ידועין הן
שצדינן שיהי' זה לא הלק
זה, דהשתא ודאי אחד מהן
טמא (ט"ס). אם נשאל זה
בפני עצמו. אם נשאלו
כל אחד לחסם ספקו בפני
עצמו, טהור, ואם צלו צנא
אחת, הוואיל ובהוראה אחת
יש לנו למר טמאין לומר
טהורין, אי אפשר לומר
לכן טהורים אחת, שהרי
הלכה ודאי טמא (ט"ס).